

Wijziging van de Faillissementswet en enige andere wetten in verband met het moderniseren van de faillissementsprocedure (Wet modernisering faillissementsprocedure)

VOORSTEL VAN WET

Wij Willem-Alexander, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Allen, die deze zullen zien of horen lezen, saluut! doen te weten:

Alzo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodzakelijk is de Faillissementswet te wijzigen, met als doel de faillissementsprocedure efficiënter te maken, geschikt te maken voor moderne communicatiemiddelen, alsmede maatwerk binnen de procedure te bevorderen;

Zo is het, dat Wij, de Afdeling advisering van de Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Artikel I [aanpassing regeling van instellen hoger beroep, verzet en cassatie na toewijzing of afwijzing faillissementsverzoek]

A

Artikel 8 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vierde lid vervalt de derde volzin.
2. Het vijfde lid komt te luiden:
5. De schuldenaar en de overige belanghebbenden worden **opgeroepen** op de wijze bepaald in de artikelen 271 tot en met 277 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering [door de griffier van de rechtbank].

B

Artikel 10 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het derde lid vervalt de tweede volzin.
2. Het vierde lid komt te luiden:
4. De schuldenaar en de overige belanghebbenden worden **opgeroepen** op de wijze bepaald in de artikelen 271 tot en met 277 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering [door de griffier van de rechtbank].

C

In artikel 12, tweede lid, wordt “op de wijze bij de artikelen 4, 6 en 8 bepaald” vervangen door: op de wijze bepaald in de artikelen 426 tot en met 429 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. *[afschaffing verplichte mondelinge behandeling cassatie]*

D

Artikel 14 wordt als volgt gewijzigd: *[expliciet vermelding van meer dan één rechter commissaris kan worden benoemd]*

1. In het eerste lid wordt “een der leden van de rechtbank” vervangen door: een of meer leden van de rechtbank.

2. In het derde lid wordt “wordt door de curator onverwijld geplaatst in de Nederlandsche Staatscourant” vervangen door: wordt door de griffier van de rechtbank onverwijld ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 19. In ieder geval worden op de dag van de uitspraak de naam en de woonplaats of het kantoor van de gefailleerde in het hiervoor genoemde register ingeschreven. *[einde verplichte vermelding in Staatscourant]*

[zie MvT pag. 15 : “Daarom is het wenselijk dat informatie zo snel mogelijk na faillietverklaring voor eenieder via het centraal insolventieregister raadpleegbaar is. Het uiteindelijke doel is om de meest essentiële informatie, namelijk ‘is het bedrijf failliet’ al enkele minuten na de uitspraak raadpleegbaar te hebben. Deze ‘real-time’ informatie zal na afronding van het digitaliseringsproject KEI-toezicht te realiseren zijn.”]

[zie MvT pag. 15.: “ In de wet zal een termijn van publicatie ‘op de dag zelf’ worden neergelegd, in ieder geval wat betreft de gegevens van het bedrijf en het feit dat het bedrijf failliet is. Ook de werknemer profiteert hiervan: hij kan sneller op de hoogte raken van het faillissement van zijn werkgever en contact opnemen met de vakbond om zich hierover te laten adviseren. Overige informatie, namelijk de benoemde curator en toezichthoudende rechter-commissaris is eveneens van belang – maar is minder cruciaal voor het handelsverkeer om op de dag zelf beschikbaar te hebben. Laatstgenoemde informatie kan dus op een later moment worden ingeschreven in het register.”]

E

Na artikel 14 wordt een nieuw artikel 14b ingevoegd, luidende:

Artikel 14b *[meer dan één commissaris, maar extern allemaal bevoegd]*

Benoemt de rechtbank meerdere rechters-commissarissen, dan zijn zij zowel afzonderlijk als tezamen bevoegd om de in deze wet genoemde bevoegdheden uit te oefenen.

[zie MvT p. 16: “Een tweede rechter-commissaris kan ook uit een andere rechtbank afkomstig zijn, aangezien elke rechter van rechtswege plaatsvervanger is bij een andere rechtbank.” “Het uitgangspunt van het nieuwe artikel 14b is dat de rechter-commissaris naar buiten toe zowel afzonderlijk als tezamen met de andere rechter-commissaris een bevoegdheid kan uitoefenen.” “Hierbij is de verwachting dat de

rechters-commissarissen als een 'team' zullen samenwerken – en beschikkingen zoveel mogelijk gezamenlijk zullen geven – of in ieder geval dat hierover onderlinge afstemming zal plaatsvinden, mede met het oog op het voorkomen van tegenstrijdige uitspraken". "Hoewel het nieuwe artikel 14 geen limiet stelt aan het aantal te benoemen rechters-commissarissen, is, gelet op het aantal rechters-commissarissen per rechtbank, de verwachting dat in de praktijk twee of hooguit drie rechters-commissarissen voldoende zal zijn." Wel is het, gelet op de nauwe samenhang tussen de faillissementsprocedure en de eventueel daaraan voorafgaande "stille voorbereidingsfase" op basis van de regeling zoals voorgesteld in het wetsvoorstel inzake de Wet continuïteit ondernemingen I (WCO I)49 meerdere beoogd rechters-commissarissen kunnen worden benoemd. Daartoe zal het voorgestelde artikel 365 Fw worden aangepast."

F

In artikel 19, eerste lid, wordt "Bij elke rechtbank wordt door de griffier een openbaar register gehouden, waarin hij, voor ieder faillissement afzonderlijk, achtereenvolgens, met vermelding der dagtekening, inschrijft" vervangen door: Er wordt een centraal openbaar register bijgehouden, ten behoeve waarvan de griffier van de rechtbank, voor ieder faillissement afzonderlijk, met vermelding van de dagtekening, de volgende gegevens inschrijft.

[zie MvT p. 17: "Aan een separaat decentraal register bestaat geen behoefte meer. Daarom zal worden bepaald dat een faillissement voortaan in één (centraal) register wordt ingeschreven."]

G

In artikel 19b vervalt "in het register, bedoeld in artikel 19, eerste lid, alsmede". [decentraal register vervalt]

H

In artikel 66 wordt aan het eerste lid een zin toegevoegd, luidende:

Voorts kan de rechter-commissaris een deskundige benoemen voor zover dit nodig is voor de goede vervulling van het toezicht op het beheer en de vereffening van de failliete boedel. [benoeming deskundige in faillissement door rechter commissaris]

[MvT p. 18: "De voorgestelde wijziging in artikel 66 biedt de mogelijkheid voor de rechter-commissaris om in het kader van het toezicht voor deze gevallen een eigen deskundige in te schakelen. Daarmee ontstaan meer mogelijkheden voor de rechter-commissaris om effectief en onafhankelijk toezicht te houden. Deze bevoegdheid kan zowel ambtshalve als op verzoek worden uitgeoefend – dit sluit aan bij het bestaande artikel 66 Fw." "De deskundige kan worden benoemd 'voor zover dit nodig is voor de goede vervulling van het toezicht op het beheer en de vereffening'. Deze omschrijving laat een ruime beoordelingsvrijheid aan de rechter-commissaris om in voorkomende gevallen een deskundige te benoemen. Tegelijk ligt het voor de hand dat de deskundige, gelet op de kosten die ermee gemoeid zullen zijn die ten laste zullen komen van de boedel, uitsluitend wordt benoemd in faillissementen die complex of groot zijn of waarvoor het toezicht een specifieke expertise vergt." "De deskundige opereert

onafhankelijk van de curator – en valt onder verantwoordelijkheid van de rechter-commissaris.” “Van de curator mag eveneens worden verlangd dat hij de nodige medewerking verleent aan de deskundige. In het onverhoopte geval dat een curator weigert mee te werken – hij weigert de deskundige bijvoorbeeld bepaalde inlichtingen te verstrekken – kan de rechter-commissaris in het uiterste geval overgaan tot een voordracht tot ontslag van de curator bij de rechtbank (Artikel 73 Fw).” “Overwogen is ten slotte nog om de benoeming van een deskundige ook mogelijk te maken in de eerder genoemde “stille voorbereidingsfase” die aan een faillissement vooraf kan gaan en in het kader waarvan de rechtbank reeds voor de faillietverklaring een beoogd curator aanwijst. Het is echter niet nodig gebleken om deze benoeming expliciet mogelijk te maken. Het in het wetsvoorstel betreffende de WCO I voorgestelde artikel 363 lid 4 Fw voorziet in de mogelijkheid voor de rechtbank om zodanige voorwaarden te verbinden aan de aanwijzing van een beoogd curator als zij nodig oordeelt ter verwezenlijking van het met de aanwijzing beoogde doel, ter versterking van de positie van de beoogd curator of ter behartiging van de belangen van de werknemers van de schuldenaar. Onder deze voorwaarden kan ook de benoeming van een onafhankelijk deskundige vallen die desgevraagd aan de rechter-commissaris advies uitbrengt, bijvoorbeeld over de waardering van bepaalde bedrijfsonderdelen.”]

I

Artikel 67, eerste lid, wordt als volgt gewijzigd:

1. Na de tweede volzin wordt een zin ingevoegd, luidende:

Bij algemene maatregel van bestuur kunnen beschikkingen van de rechter-commissaris en van de rechtbank worden aangewezen die uiterlijk de werkdag volgend op de dag van de uitspraak langs elektronische weg worden gepubliceerd dan wel worden ingeschreven in het centraal openbaar register, bedoeld in artikel 19. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kan voorts worden bepaald welke informatie van de aangewezen beschikking langs de hiervoor genoemde weg wordt gepubliceerd of ingeschreven, en op welke wijze. *[publicatie beschikkingen RC]*

2. In de laatste volzin wordt “127, vierde lid,” vervangen door: 127, tweede en vierde lid, *[opname beschikking RC termijn indiening vorderingen op lijst niet voor hoger beroep vatbaar]*

J

In artikel 69, eerste lid, wordt “Ieder der schuldeisers” vervangen door: *ledere schuldeiser, waaronder de boedelschuldeiser, [expliciete vermelding boedelcrediteur][MvT p. 22: “Onder de huidige regeling hebben boedelschuldeisers dit recht nog niet.61 De gedachte hierachter was destijds dat boedelschuldeisers, die een directe aanspraak op de boedel hebben, hun vordering in een standaard civiele procedure tegen de curator geldend konden maken. Dat leidt er echter toe dat boedelschuldeisers niet in een vroeg stadium tegen een handelen of nalaten van de curator kunnen opkomen. Het kan afbreuk doen aan de rechtspositie van de boedelschuldeisers als de curator ondanks hun bezwaren tot actie overgaat (of een door hun gewenste actie nalaat) en daardoor de faillissementsboedel wordt benadeeld. De standaard civiele procedure kent bovendien niet de zeer korte termijnen die gelden binnen de Faillissementswet en zo’n procedure leidt daarom tot vertraging in de afwikkeling. Om de snelheid te*

bevorderen en de rechtspositie van schuldeisers te verbeteren, is het wenselijk om ook deze groep schuldeisers een recht te geven om binnen de faillissementsprocedure tegen een doen of nalaten van de curator op te komen.” “ Door de toevoeging van de zinsnede “waaronder de boedelschuldeisers” in artikel 69 wordt uitgedrukt dat alle schuldeisers in beginsel op kunnen komen tegen een doen of nalaten van de curator.”]

K

Artikel 74 wordt als volgt gewijzigd: *[voorlopige crediteurencommissie]*

1. In het eerste lid vervalt “van een tot drie leden” en wordt aan het slot toegevoegd: Bij de samenstelling van de commissie wordt erop gelet, dat daarin personen zitting hebben die belangrijke groepen van schuldeisers vertegenwoordigen. *[crediteurencommissie ook meer dan drie leden en daadwerkelijk bedoeld als vertegenwoordiging bepaalde crediteuren]*

[MvT., p. 24: “Om de mogelijkheden tot het instellen van een evenwichtige commissie van schuldeisers te vergroten en zo recht te doen aan de aard en omvang van het faillissement, zijn twee wijzigingen nodig. De wijzigingen beogen de mogelijkheden tot maatwerk te vergroten. Dit kan met name van pas komen in grote of complexe faillissementen. In deze faillissementen kunnen voortaan meer schuldeisers vertegenwoordigd worden in de schuldeiserscommissie, waardoor de inspraak van de schuldeisers op het beleid door de curator wordt vergroot. Tegelijk profiteert de curator van de inbreng van meer (verschillende) schuldeisers. De eerste wijziging ziet op het aantal leden van de schuldeiserscommissie. De limiet van drie leden blijkt in faillissementen waarbij veel verschillende categorieën schuldeisers betrokken zijn, te beperkend. Waar het om gaat is dat de commissie van schuldeisers in voldoende mate de diverse groepen van schuldeisers weerspiegelt – en daarvoor zullen in voorkomende gevallen meer dan drie leden nodig zijn. Daarom voorziet de voorgestelde wijziging in de verplichting voor de rechtbank om bij de benoeming rekening te houden met de ‘vertegenwoordiging van de belangrijke groepen van schuldeisers’. Wat precies onder ‘vertegenwoordiging van belangrijke groepen van schuldeisers’ kan worden verstaan, hangt af van het ‘soort’ schuldeiser (concurrent of preferent), de achtergrond van de schuldeiser (consument, werknemer, handelscrediteur of bankcrediteur) of de soort schuld (voortvloeiend uit lening, onrechtmatige daad, verzekering) en de overige omstandigheden van het geval, zoals de te verwachten wijze van afwikkeling van het faillissement. Uiteraard kunnen ook overwegingen van meer praktische aard een rol spelen. Wanneer de omvang van een faillissement beperkt is – doch de schuldeisers zeer divers – ligt het voor de hand dat tot een benoeming van een kleine schuldeiserscommissie van enkele personen wordt overgegaan, om een en ander werkbaar te houden en de kosten te beperken. Hierbij is het denkbaar dat “groepen schuldeisers” niet vertegenwoordigd zullen zijn in de commissie van schuldeisers. De rechter (de rechtbank of de rechter-commissaris) is uiteindelijk de aangewezen instantie die deze afweging moet maken – waarbij het voor de hand ligt dat hij hierbij een ruime beoordelingsvrijheid toekomt.”]

2. In het tweede lid wordt na “de rechtbank” ingevoegd: *zo nodig.*

[MvT, p. 25: “Als gevolg van het vervallen van de limiet, vervalt de wettelijke verplichting om bij het niet aannemen van een benoeming, het bedanken of overlijden van een lid van de schuldeiserscommissie, een

nieuw lid te benoemen. Er wordt slechts tot vervanging overgegaan wanneer dit naar het oordeel van de rechter-commissaris nodig is, om zorg te kunnen blijven dragen voor een evenwichtige vertegenwoordiging van de verschillende groepen schuldeisers, zulks ter beoordeling aan de rechtbank respectievelijk rechter-commissaris.”]

L

Artikel 75 wordt als volgt gewijzigd: *[definitieve crediteurencommissie]*

1. In het eerste lid wordt “Ook deze commissie bestaat uit een tot drie leden.” vervangen door: Bij de samenstelling van de commissie wordt erop gelet, dat daarin personen zitting hebben die belangrijke groepen van schuldeisers vertegenwoordigen.

2. In het tweede lid wordt na “de rechter-commissaris” ingevoegd: *zo nodig.*

M

Na artikel 80 wordt een nieuw artikel 80a ingevoegd, luidende: *[vergadering van schuldeisers]*

Artikel 80a

De rechter-commissaris bepaalt of een vergadering van schuldeisers fysiek, dan wel schriftelijk of met gebruikmaking van een elektronisch communicatiemiddel plaatsvindt.

[zie MvT., p.26: “Het voorgestelde artikel 80a opent de deuren tot het houden van vergaderingen langs schriftelijke of elektronische weg, door deze mogelijkheid met zoveel woorden in de wet neer te leggen: “De rechter-commissaris bepaalt of een vergadering van schuldeisers op fysieke wijze, dan wel schriftelijk of met gebruikmaking van een elektronisch communicatiemiddel plaatsvindt”. Bij de bewoording van deze nieuwe bepaling is rekening gehouden met het voorontwerp Wet continuïteit ondernemingen II.82 De bewoording biedt allerhande mogelijkheden om een vergadering te houden, zoals via video-conferentie, e-mail, chat, een internetforum, een internetwebsite of Skype. Voorts impliceert de bewoording van artikel 80a dat besluitvorming en stemming ook op dienovereenkomstige wijze kunnen plaatsvinden. Zo kan in een digitale vergadering een stemming bijvoorbeeld via een website plaatsvinden. Het is uiteindelijk aan de rechter-commissaris om te bepalen via welk medium en op welke wijze de vergadering zal plaatsvinden.”]

“De bevoegdheid van de rechter-commissaris op welke wijze wordt vergaderd is een discretionaire, in het kader van een ordelijk verloop van een vergadering van schuldeisers. Daarbij zal de rechter-commissaris uiteraard rekening houden met de belangen van de gezamenlijke schuldeisers. Een beslissing hieromtrent is een ordemaatregel en geen beschikking in de zin van de Faillissementswet, zodat hiertegen geen beroep openstaat.”]

N

In artikel 84 wordt in het tweede lid “door de curator worden opgeroepen bij brieven” vervangen door: door de curator *schriftelijk* worden opgeroepen. *[oproeping door curator]*

[zie MvT, p. 27: "In artikel 84 wordt een technische wijziging aangebracht. Het woord 'brieven' wordt vervangen door 'schriftelijk'. Deze wijziging verduidelijkt dat een oproep ook op andere wijze dan 'op papier' kan plaatsvinden, bijvoorbeeld per e-mail bijvoorbeeld wanneer de ontvanger een professionele partij is of wanneer de ontvanger heeft aangegeven dat hij dat wenst. De wijziging sluit aan bij de vereenvoudiging en digitalisering van het procesrecht, zoals voorgesteld bij het wetsvoorstel KEI."]

O

Artikel 101, eerste lid, komt te luiden:

1. De curator is bevoegd om in het belang van de gezamenlijke schuldeisers goederen te vervreemden.

[MvT., p. 27: "De wijziging in artikel 101 betreft in feite codificatie van de bestaande jurisprudentie. Op grond van de huidige rechtspraak heeft de curator al een ruime bevoegdheid om ook voor het intreden van de staat van insolventie goederen te vervreemden. Zo overwoog de Hoge Raad reeds in 1938 dat artikel 101 in het algemeen vervreemding toestaat, ook voor het intreden van de staat van insolventie.⁸⁵ De meeste verkopen vinden tegenwoordig plaats voordat het stadium van insolventie is ingetreden."]

[MvT., p. 28: "Daarmee is de wettekst die luidt dat tot vervreemding slechts kan worden overgegaan 'indien en voorzover de vervreemding noodzakelijk is ter bestrijding der kosten van het faillissement, of de goederen niet dan met nadeel voor de boedel bewaard kunnen blijven', in feite achterhaald. Het is wenselijk om de bestaande uitleg van artikel 101 Fw te codificeren, zodat samen met de wijzigingen in artikel 176 Fw een duidelijke en vereenvoudigde wettelijke regeling over vervreemding van goederen ontstaat. De curator is, in navolging van de jurisprudentie, voortaan bevoegd om te vervreemden wanneer dit in het belang is van de gezamenlijke schuldeisers. Dit sluit aan bij de algemene gedachte binnen de Faillissementswet dat de curator handelt in het belang van de gezamenlijke schuldeisers. Dit betekent dat indien de curator een onderneming wil verkopen en het duidelijk is dat verkoop in de toekomst meer zal opleveren, de curator niet bevoegd is tot verkoop. Een snelle verkoop met een lage opbrengst is immers niet in het belang van de gezamenlijke schuldeisers. Het criterium impliceert tegelijk dat het belang van de gefailleerde, van één of meerdere schuldeisers minder zwaar kan wegen dan het collectief van schuldeisers. Tot slot geldt dat de curator met de benodigde zorgvuldigheid heeft te handelen, zowel jegens de schuldeisers als jegens de failliet. Dit kan met zich brengen dat een curator, voordat hij overgaat tot de verkoop van goederen, eerst beziet of er redelijke alternatieven die maken dat de verkoop nog even kan worden uitgesteld."][Vraag Legal Houdini Academy: maar wie bepaalt wat de goede prijs is en hoe]

P

Artikel 108 komt te luiden: [verificatievergadering niet verplicht]

Artikel 108

De rechter-commissaris bepaalt zo nodig na het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis van faillietverklaring dag, uur en plaats van een of meer verificatievergaderingen, alsmede de wijze waarop wordt vergaderd overeenkomstig artikel 80a.

[zie MvT., p. 28 en 29: “De voorgestelde wijziging strekt tot het afschaffen van de veertien dagen termijn waarbinnen de rechter-commissaris de verificatievergadering moet bepalen, omdat deze termijn in de praktijk regelmatig te kort blijkt. Bovendien is in het merendeel van de gevallen onvoldoende actief in de boedel om tot (gedeeltelijke) uitkering aan de concurrente schuldeisers te komen, zodat vereenvoudigde afwikkeling van het faillissement plaatsvindt of het faillissement wordt opgeheven wegens gebrek aan baten.⁸⁶ In die gevallen heeft een verificatievergadering geen zin.

Daarom schrijven de recofa-richtlijnen nu al voor dat er pas een tijdstip voor de verificatievergadering wordt bepaald zodra duidelijk is dat er uitkering kan plaatsvinden. De curator doet de rechter-commissaris hiertoe een verzoek. Om de wet beter in overeenstemming te brengen met deze praktijk wordt in het gewijzigde artikel 108 bepaald dat de rechter-commissaris “zo nodig” een verificatievergadering zal uitschrijven. Dit betekent dat een vergadering kan worden bepaald, zodra duidelijk is of er voldoende actief zal zijn om tot enige uitkering aan de concurrente schuldeisers over te gaan. Als slechts aan preferente schuldeisers kan worden uitgekeerd, kan zonder verificatievergadering tot vereenvoudigde afwikkeling of opheffing worden overgegaan.”]

Q

Artikel 109 komt te luiden: [informatieverstreking curator]

Artikel 109

1. De curator geeft van de beschikking, bedoeld in artikel 108, onmiddellijk schriftelijk kennis aan alle bekende schuldeisers.
2. De curator stelt alle bekende schuldeisers zo spoedig mogelijk nadat het vonnis van faillietverklaring in kracht van gewijsde is gegaan schriftelijk op de hoogte van de in artikel 127 genoemde termijn, alsmede dat de vordering niet voor verificatie in aanmerking komt, wanneer deze termijn niet in acht wordt genomen.

[zie Mv.T., p. 29: Lid 1 omvat nu de verplichting van de curator om de schuldeisers te informeren over de verificatievergadering. Deze bepaling is overgenomen uit het bestaande artikel 108 Fw (lid 1, onderdeel 1).

Lid 2 bepaalt voortaan dat de curator de schuldeisers actief informeert over de termijn waarbinnen de vorderingen moeten worden ingediend. Onderdeel van deze informatieverstrekking is dat de curator de schuldeisers ook op de hoogte stelt van het gevolg van niet-inachtneming van deze termijn: dat wil zeggen dat de vordering niet meer kan worden geverifieerd. Deze schuldeiser komt dan niet in aanmerking voor een uitkering uit de boedel. In omvangrijke faillissementen kan worden volstaan door verspreiding van de informatie per e-mail of door plaatsing van de informatie op een website. [Vraag Legal Houdini Academy; waarom alleen bij omvangrijke faillissementen]

[MvT., p. 20: “De informatieverplichting bestaat naast de inschrijving in het register en dient als extra waarborg om ervoor te zorgen dat de schuldeiser op de hoogte is van de aangescherpte uiterste termijn. Die extra verplichting is gerechtvaardigd, vanwege de hiervoor omschreven rechtsgevolgen bij

overschrijding van de termijn. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat de herziene EU Insolventieverordening (met name artikel 54, leden 1 en 2) ook in een dergelijke informatieverplichting voorziet – de thans voorgestelde informatieverplichting zal in het kader van de uitvoeringswetgeving van de genoemde Verordening nog worden aangepast.”]

R

In artikel 110, eerste lid, wordt “bij de curator” vervangen door: door of bij de curator. [curator mag zelf ook schuldvorderingen indienen]

[zie MvT, p. 30: “De in dit onderdeel voorgestelde wijziging geeft de curator de bevoegdheid om ook zelf vorderingen van schuldeisers op de lijst te plaatsen. Deze mogelijkheid bestaat niet onder het huidige recht. De Hoge Raad overwoog in zijn beschikking van 28 november 2014, onder verwijzing naar de parlementaire geschiedenis: “de in art. 110 Fw vereiste vermelding van de aard en het bedrag der vordering, overlegging van bewijsstukken of afschriften daarvan, en opgave of op voorrecht, pand, hypotheek of retentierecht aanspraak wordt gemaakt, kunnen uit hun aard slechts door de desbetreffende schuldeiser(s) zelf worden gedaan”]

“[Gelet op de betrokken belangen van (andere) schuldeisers en de failliet, zal de curator zorgvuldig te werk moeten gaan bij het op de lijst plaatsen van de vorderingen en zoveel mogelijk op basis van bewijsstukken de lijst van vorderingen moeten opstellen. Een vordering die ten onrechte op een lijst van voorlopig erkende schulden is geplaatst kan tijdens de verificatievergadering worden betwist door de andere schuldeisers en ook de gefailleerde.⁹¹ Ook impliceert de uitoefening van de bevoegdheid dat de schuldeiser instemt met het plaatsen van zijn schuld op de lijst van te verifiëren vorderingen, althans, dat de schuldeiser zich hier niet tegen verzet. Heeft de curator signalen ontvangen dat een bepaalde schuldeiser zich niet voor verificatie wil aanmelden, dan past het bij een zorgvuldige uitoefening van zijn taak om, overeenkomstig de wens van de schuldeiser, geen gebruik maken van de in artikel 110 neergelegde bevoegdheid.

Overigens gaat het hier om een discretionaire bevoegdheid van de curator die geenszins door schuldeisers kan worden afgedwongen. Na de wijziging blijft het uitgangspunt dat een schuldeiser zelf tot actie zal moeten overgaan. Hij mag niet blijven stilzitten en er op rekenen dat de curator voor hem de vordering indient.]”

[Mv.T, p. 31: “De nieuwe bevoegdheid van de curator om zelf vorderingen op de lijst te plaatsen, is gebonden aan een tweetal beperkingen, die voortvloeien uit artikel 119 en 127 Fw. Ten eerste geldt de dwingende termijn voor het indienen van vorderingen ook voor de curator. Na ommekomst van deze termijn staat het de curator niet meer vrij om zelf op grond van artikel 110 vorderingen ter verificatie op de lijst te plaatsen.”]

S

In artikel 116 wordt “De gefailleerde woont de verificatievergadering in persoon bij” vervangen door: De gefailleerde neemt op een door de rechter-commissaris te bepalen wijze aan de verificatievergadering deel.

[MvT., p. 31: “Artikel 116 geeft regels over de verificatievergadering en verplicht onder meer de gefailleerde om de verificatievergadering in persoon bij te wonen.

De nieuwe zinsnede in artikel 116 verduidelijkt dat er geen beletsel is om de verificatievergadering ook schriftelijk of met gebruikmaking van een elektronisch communicatiemiddel te laten plaatsvinden en laat de verplichting van de failliet om bij elke verificatievergadering te verschijnen, vervallen. De woorden ‘woont in persoon bij’ duiden in het normale spraakgebruik op het ‘fysiek’ verschijnen van de failliet in de vergadering. Dit is voor gevallen waar men digitaal wil vergaderen een obstakel. Het ligt voor de hand dat de failliet in beginsel via dezelfde technische middelen deelneemt aan de vergadering als de andere deelnemers. De rechter-commissaris krijgt – in aansluiting op zijn rol van voorzitter van de vergadering – op grond van de gewijzigde bepaling een (bindende) aanwijzingsbevoegdheid om de failliet te verplichten om toch aanwezig te zijn, en op welke wijze. De rechter-commissaris kan bijvoorbeeld bepalen dat de failliet de verificatievergadering die door middel van videoconferentie wordt gehouden, bijwoont vanaf het kantoor van de curator.

De zinsnede ‘op een door de rechter-commissaris te bepalen wijze’ impliceert ook dat de rechter-commissaris opdracht kan geven aan de gefailleerde om niet dan wel slechts aan een deel van de vergadering deel te nemen – met uitsluiting van een ander gedeelte. Zo’n handelwijze is denkbaar wanneer bijvoorbeeld wordt gesproken over de mogelijkheden om de failliet persoonlijk aansprakelijk te stellen. Zo’n beperking mag uiteraard geen afbreuk doen aan de wettelijke rechten van de gefailleerde, zoals het recht om de vorderingen gemotiveerd te betwisten. Voor de volledigheid wordt nog opgemerkt dat een opdracht van de rechter-commissaris aan een failliet om aan de vergadering deel te nemen ook voor de bestuurders van een rechtspersoon geldt.”]

T

Artikel 119 wordt als volgt gewijzigd: [bepalingen inzake verificatievergadering]

1. De eerste zin van het eerste lid, komt te luiden:

Tijdens de verificatievergadering, dan wel, nadere verificatievergadering, worden de schuldeisers door of namens de rechter-commissaris behoorlijk geïnformeerd over de lijsten van voorlopig erkende en voorlopig betwiste schuldvorderingen. Heeft reeds publicatie van een lijst plaatsgevonden, dan kan de rechter-commissaris volstaan met verwijzing daarnaar.

2. Het derde lid komt te luiden:

De rechter-commissaris kan bepalen dat er een nadere verificatievergadering wordt gehouden. De rechter-commissaris stelt dag, uur, plaats en wijze waarop wordt vergaderd vast. Deze nadere vergadering kan zonder nadere oproeping plaatsvinden, wanneer de in de vorige zin bedoelde informatie reeds op de eerder gehouden verificatievergadering bekend is gemaakt.

[zie MvT, p. 32: “Het geactualiseerde artikel 119 voorziet ten eerste niet langer in de verplichting van de rechter-commissaris om de lijsten van voorlopig erkende en betwiste vorderingen voor te lezen. In plaats hiervan worden de schuldeisers ‘behoorlijk geïnformeerd’. Wat ‘behoorlijk’ is hangt af van wat vóór de vergadering is gepubliceerd en op welke wijze de vergadering wordt gehouden.”]

[“De tweede wijziging betreft de afschaffing van de restrictie dat de wet voorziet in slechts één verificatievergadering, met een eventuele ‘voortzetting’ op een latere datum (binnen 8 dagen na aanvang van de ‘eerste’ vergadering). Dit is onnodig beperkend. In de praktijk is al eens aanvaard dat een extra verificatievergadering werd gehouden, al werd de nieuwe vergadering formeel gezien als een voortzetting van de oorspronkelijke vergadering.]

[zie MvT, p. 33: “Ook houdt de verruiming in dat een eventueel faillissementsakkoord ook bij een tweede of derde vergadering kan worden aangeboden. De beperking dat slechts eenmaal een akkoord kan worden aangeboden blijft bestaan.”]

U

Artikel 127 komt te luiden: [vervalbeding indiening vordering ter verificatie: 13 maanden na in kracht van gewijsde gegaan zijn van vonnis van faillietverklaring”]

Artikel 127

1. Vorderingen worden binnen dertien maanden te rekenen vanaf het moment dat het vonnis van faillietverklaring in kracht van gewijsde is ingegaan ter verificatie ingediend bij de curator.

[zie MvT, p. 34: “Bij het bepalen van de duur is als uitgangspunt een boekjaar plus één maand genomen. Naar de aard is deze bepaling slechts van toepassing op vorderingen die ter verificatie worden ingediend. Dit betekent dat boedelvorderingen en andere niet-verifieerbare vorderingen buiten het bereik van de bepaling vallen. De uiterste termijn is van dwingende aard – en het staat de curator niet vrij om na ommekomst van de termijn alsnog de vordering voor verificatie in aanmerking te nemen. Daarvoor zijn in de leden 2 tot en met 4 voorzieningen getroffen. De aangescherpte termijn laat uiteraard onverlet de bij wet toegekende bevoegdheid, c.q. verplichting tot dadelijke voldoening als bedoeld in artikel 19, derde lid van de Invorderingswet 1990.”]

2. De rechter-commissaris kan, na raadpleging van de curator en na afweging van de gerechtvaardigde belangen van de gezamenlijke schuldeisers, bepalen dat de in het eerste lid bedoelde termijn wordt verlengd of verkort. Artikel 109 is van overeenkomstige toepassing op deze beschikking.

[zie MvT, p. 34: “De wettelijke termijn kan worden ingeperkt of verlengd door de rechter-commissaris voor meer mogelijkheden tot maatwerk. Verlenging is denkbaar wanneer bijvoorbeeld de schuldeisers vooral in het buitenland zijn gevestigd of dat de omstandigheden van het geval met zich brengen dat schuldeisers hoogstwaarschijnlijk een langere tijd nodig hebben. Het omgekeerde kan ook het geval zijn: wanneer zeer waarschijnlijk is dat alle schuldeisers hun vorderingen per ommegaande kunnen indienen, kan een relatief beperkte termijn passend zijn. Uit het buitenland zijn voorbeelden bekend van termijnen die tussen de 10 dagen en 3 maanden belopen. Uit artikel 55, zesde lid, van de Insolventieverordening

volgt dat een minimale termijn geldt van 30 dagen, in geval er sprake is van buitenlandse schuldeisers die een vordering willen indienen.

Meer in het algemeen geldt dat, gelet op de rechtsgevolgen van het overschrijden van de termijn, een verkorting van de termijn – meer dan een verlenging – een zorgvuldige belangenafweging vergt. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de belangen van de gezamenlijke schuldeisers. Aangezien het goed voorstelbaar is dat sommige schuldeisers nog niet bekend zijn en zich pas met hun vordering melden na publicatie van de faillietverklaring, moet bij inperking ook rekening worden gehouden met het belang van nog onbekende schuldeisers.”]

3. Een vordering ingediend na de termijn, bedoeld in het eerste lid, wordt niet voor verificatie in behandeling genomen, tenzij de schuldeiser redelijkerwijs niet in staat was de vordering binnen de genoemde termijn voor verificatie in te dienen.

[MvT, p. 35 en 36: “Lid 3 bevat een zogenaamde ‘hardheidsclausule’ voor gevallen waarin een schuldeiser redelijkerwijs niet in staat was de vordering binnen de genoemde termijn in te dienen. Aan dit criterium zal niet snel zijn voldaan, aangezien het faillissement wordt gepubliceerd en in het centraal insolventieregister wordt ingeschreven. Daarnaast voorziet de wet in voldoende bekendheid met de termijn. In de eerste plaats is de curator gehouden de schuldeisers van de fatale termijn op de hoogte te stellen (artikel 109). Ten tweede zal het centrale insolventieregister ingevolge lid 5 informatie bevatten over de fatale termijn. Niettemin kan het onder uitzonderlijke omstandigheden voorkomen dat bepaalde vorderingen niet binnen de gestelde termijn kunnen worden ingediend. De wet stelt als criterium dat “de schuldeiser redelijkerwijs niet in staat was de vordering binnen de genoemde termijn voor verificatie in te dienen”. Verschillende criteria kunnen een rol spelen. In de eerste plaats is de lengte van de termijn relevant. De ‘standaardtermijn’ van 13 maanden is normaliter voldoende voor iedere schuldeiser om zijn vordering aan te melden voor verificatie. Is evenwel tot verkorting van de termijn tot bijvoorbeeld 3 maanden overgegaan, dan ligt het in de rede om sneller een uitzondering aan te nemen. Andersom geldt dat uiteraard ook. Voor de hand ligt ook dat de mate van overschrijding van de termijn een relevante factor is. Voorts kan de aard van de vordering met zich brengen dat verificatie voor de termijn niet mogelijk was. Men kan hierbij denken aan vorderingen op grond van onrechtmatige daad, waarbij de schade zich pas na enige tijd (na ommekomst van de termijn) openbaart. Ook de hoedanigheid en professionaliteit van de partij zal relevant zijn: van een consument kan redelijkerwijs een minder actieve opstelling worden verwacht dan van een internationale handelsonderneming. Een gebrek in de informatievoorziening kan aanleiding zijn om de hardheidsclausule toe te passen. Voor Nederlandse schuldeisers kan in beginsel worden verwacht dat deze zich op de hoogte stellen van de voor een faillissement geldende regels en zo nodig zelf actief de curator benaderen. Dit betekent dat een verzuim in de naleving van de wettelijk voorgeschreven publicatie of inschrijving zoals neergelegd in artikel 109 en 127 lid 5 Fw op zichzelf niet zal leiden tot toepassing van de hardheidsclausule, zolang de faillietverklaring zelf maar bekend is gemaakt.⁹⁷ In deze richting wijst ook artikel 55 lid 6 van de nieuwe Insolventieverordening ten aanzien van buitenlandse schuldeisers. Niettemin kan met bijkomende omstandigheden, zoals wanneer er door de curator verkeerde informatie is verstrekt over het aflopen van de termijn, het voorstelbaar zijn dat een succesvol beroep op lid 3 wordt gedaan. De uiteindelijke beoordeling geschiedt op grond van alle omstandigheden van het geval, door de rechter-commissaris.

Beoordeelt de rechter-commissaris de termijnoverschrijding als verschoonbaar, dan zal vervolgens worden beoordeeld of de vordering op inhoudelijke gronden voor verificatie in aanmerking komt.

Vanwege het nieuwe systeem met de hardheidsclausule, bestaat aan een uitzonderingspositie voor bepaalde buitenlandse schuldeisers, zoals neergelegd in het huidige artikel 127 lid 3 Fw, geen behoefte meer.”]

4. Over de toelating tot verificatie van een vordering, bedoeld in het derde lid, alsmede over de afhandeling daarvan, beslist de rechter-commissaris na raadpleging van de curator.

5. De uiterste dag waarop de vorderingen worden ingediend, wordt ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 19.

[MvT, p. 33: “Artikel 127 bepaalt thans dat de rechter-commissaris een termijn vaststelt waarbinnen schuldeisers hun vordering bij de curator moeten indienen. De huidige wet biedt echter nog ruimte om ook na afloop van de termijn nog vorderingen in te dienen.

Zoals aangegeven in het algemene gedeelte van deze toelichting, is het in het belang van een doelmatige afwikkeling van het faillissement om te voorzien in een – in beginsel fatale – termijn voor het indienen van vorderingen en het beperken van de mogelijkheid om daarna nog een vordering ter verificatie in te dienen. Het komt de rechtszekerheid bovendien ten goede om in de wet de duur van de termijn vast te leggen. Daarbij blijft ruimte voor maatwerk, doordat de rechter-commissaris de mogelijkheid krijgt om de termijn in te korten of te verlengen.

Door invoering van deze nieuwe termijn met als sanctie het vervallen van de afdwingbaarheid van de vordering, moet een passende prikkel ontstaan voor schuldeisers om hun vordering tijdig voor verificatie in te dienen. Wordt een vordering niet of pas na de deadline ingediend, dan wordt de vordering niet meer meegenomen voor verificatie. Voor een nadere toelichting op de rechtsgevolgen na faillissement wordt verwezen naar de toelichting bij het nieuwe artikel 161a.”]

V

In artikel 137a, tweede lid, wordt “bij brieven kennis” vervangen door “schriftelijk kennis” [dus ook per e-mail, zie toelichting art. 84] en wordt “en doet daarvan aankondiging in de Staatscourant” vervangen door: en doet de aankondiging inschrijven in het register, bedoeld in artikel 19. [einde verplichte vermelding in Staatscourant]

W

Artikel 137d, derde lid, komt te luiden:

3. De curator doet de aankondiging inschrijven in het register, bedoeld in artikel 19. [einde verplichte vermelding in Staatscourant]

X

Artikel 137g wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt “stelt daartoe dag, uur en plaats vast” vervangen door: stelt daartoe dag, uur, plaats en wijze waarop wordt vergaderd, overeenkomstig artikel 80a, vast. **[aanpassing in verband met mogelijkheid elektronisch vergaderen]**
2. In het tweede lid wordt “en doet daarvan aankondiging in de Staatscourant” vervangen door: en doet de aankondiging inschrijven in het register, bedoeld in artikel 19. **[einde verplichte vermelding in Staatscourant]**

Y

Artikel 140 komt te luiden:

De curator en de commissie uit de schuldeisers zijn verplicht ieder afzonderlijk ter vergadering **of zo spoedig mogelijk daarna [aanpassing]** een schriftelijk advies over het aangeboden akkoord te geven.

Z

In artikel 161 wordt in de tweede zin “voor de bekendmaking daarvan in de Staatscourant” vervangen door: voor inschrijving daarvan in het register, bedoeld in artikel 19. **[einde verplichte vermelding in Staatscourant]**

AA

Na artikel 161 wordt een nieuw artikel 161a ingevoegd, luidende:

Artikel 161a

1. Na beëindiging van het faillissement overeenkomstig artikel 161 **[homologatie van het akkoord]** zijn verifieerbare vorderingen die niet binnen de termijn van artikel 127 zijn ingediend ter verificatie niet langer afdwingbaar, **tenzij de schuldeiser redelijkerwijs niet in staat was de vordering binnen de bedoelde termijn voor verificatie in te dienen.**

[MvT, p. 37 en 38: “Het faillissement kan eindigen in een akkoord, worden opgeheven bij gebrek aan baten, vereenvoudigd worden afgedaan of eindigen nadat alle schuldeisers volledig dan wel gedeeltelijk zijn voldaan.100 Voornoemde wijziging draagt bij aan de slagingskans van een tijdens faillissement gesloten akkoord tussen failliet en schuldeisers, aangezien zo’n akkoord in gevaar zou komen als een nieuwe schuldeiser zich zou melden na het sluiten van het akkoord.101 Dit gevaar doet zich niet voor bij de andere manieren waarop een faillissement kan worden afgewikkeld, zoals bij vereenvoudigde afwikkeling of bij opheffing van het faillissement bij gebrek aan baten. Daarom geldt het rechtsgevolg enkel wanneer het faillissement in een akkoord eindigt. Indien het faillissement wordt opgeheven zonder akkoord – en er schulden open blijven staan – herkrijgen de schuldeisers van wie de vorderingen waren

geverifieerd na de opheffing van het faillissement het recht op executie.¹⁰² Die regel wordt niet gewijzigd.

Voorts herleeft de afdwingbaarheid van de vorderingen indien het akkoord wordt ontbonden. In zo'n geval wordt het faillissement heropend en kunnen deze vorderingen alsnog worden ingediend ter verificatie. Hiertoe wordt een technische wijziging voorgesteld in artikel 168 Fw.

Op grond van artikel 6:3 BW geldt de vordering waarvan de afdwingbaarheid volgens artikel 161a Fw wordt onthouden, voortaan als natuurlijke verbintenis. Dit betekent dat een eventuele voldoening van de natuurlijke verbintenis niet geldt als schenking. Hieraan kan behoefte bestaan als de gewezen failliet het toch wenselijk vindt om deze niet-afdwingbare vorderingen te voldoen. Men kan hierbij denken aan het geval dat een belangrijke handelspartner van de betrokken onderneming een niet-afdwingbare vordering heeft – en het voldoen van (een deel van) deze vordering kan helpen om de toekomstige handelsrelatie te herstellen. Uit de woorden “verifieerbare vorderingen” volgt dat de reikwijdte van het artikel is beperkt tot vorderingen die ter verificatie bij de curator moeten worden ingediend. Dit betekent concreet dat andersoortige vorderingen, bijvoorbeeld boedelvorderingen, niet onder het artikel vallen. Dit is in overeenstemming met de bepaling van artikel 127 Fw – voor een verdere toelichting op wat een verifieerbare vordering verder inhoudt, wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 127 Fw lid 1.”]

AB

In artikel 168 wordt “behoudens deze wijziging, dat de verificatie beperkt blijft tot de schuldvorderingen die niet reeds vroeger geverifieerd werden” vervangen door: met dien verstande dat afdwingbaarheid van de vorderingen, bedoeld in artikel 161a, herleeft en zij ter verificatie ingediend kunnen worden, en de verificatie overigens beperkt blijft tot de schuldvorderingen die niet reeds vroeger geverifieerd zijn.

[MvT, p. 38 en 30: “Artikel 168 bevat een technische wijziging en voorziet in herleving van de afdwingbaarheid van de vorderingen indien het akkoord waarmee het faillissement eindigt uiteindelijk wordt ontbonden. Deze mogelijkheid van ontbinding van het akkoord bestaat voor de schuldeisers indien de schuldenaar zijn verplichtingen uit het faillissementsakkoord niet nakomt. In zo'n geval wordt het faillissement heropend, wordt een curator en een rechter-commissaris benoemd en vindt de vereffening plaats. Artikel 168 Fw bepaalt dat vorderingen, voor zover deze nog niet zijn geverifieerd, alsnog kunnen worden ingediend ter verificatie. Het kan hier gaan om schulden die na het eindigen van het eerste faillissement zijn ontstaan, maar ook om ‘oude’ schulden. Het is passend om deze gevallen zoveel mogelijk gelijk te behandelen – en iedere schuldeiser die nog niet zijn vorderingen ter verificatie heeft ingediend, dus zowel ‘oude’ als ‘nieuwe’ schuldeisers, de gelegenheid te bieden om die vordering in te dienen. Daarbij staat het de rechter-commissaris uiteraard vrij om met het oog op een snelle afwikkeling gebruik te maken van zijn bevoegdheid om de termijn waarbinnen vorderingen kunnen worden ingediend te bekorten.”]

AC

In artikel 173, eerste lid, wordt “Indien op de verificatievergadering geen akkoord aangeboden” vervangen door: Indien geen nadere verificatievergadering is bepaald of op de verificatievergadering geen akkoord is aangeboden.

AD

Artikel 173a wordt als volgt gewijzigd:

1. In het vierde lid wordt “kennis van deze nadere vergadering bij brieven” vervangen door: schriftelijk kennis van deze nadere vergadering.
2. Het vijfde lid vervalt. *[in verband met fatale termijn art. 127 Fw]*

AE

Artikel 173c wordt als volgt gewijzigd:

1. In het eerste lid wordt “dag, uur en plaats” vervangen door: dag, uur, plaats en, overeenkomstig artikel 80a, wijze waarop. *[aanpassing in verband met mogelijkheid elektronisch vergaderen]*
2. Het tweede lid komt te luiden:
 2. De curator roept de schuldeisers, ten minste tien dagen vóór de vergadering, schriftelijk op. De oproeping bevat het ingediende voorstel en wijst de schuldeisers op het bepaalde in artikel 114.
3. In het derde lid wordt “Artikel 173a, lid 2 en 5” vervangen door: Artikel 173a lid 2. *[in verband met vervallen art. 173a lid 5 fatale termijn art. 127 Fw]*

AF

Aan artikel 176, eerste lid, wordt een zin toegevoegd, luidende:

Voor zover blijkt de boedelbeschrijving de waarde van te verkopen goederen gezamenlijk niet meer bedraagt dan € 5.000, is geen toestemming van de rechter-commissaris vereist. *[opname drempel toestemmingsvereist rechter-commissaris voor vervreemding zaken.]*

[MvT, p. 39: “Artikel 176 bepaalt onder welke voorwaarden een curator tot verkoop van goederen kan overgaan in de vereffeningfase.

Voor relatief kleine bedragen wordt het eenvoudiger gemaakt om tot onderhandse verkoop over te gaan. De curator kan bijvoorbeeld de boedel via het internet verkopen via zijn eigen website of via een online marktplaats. Gelet op het belang van de gezamenlijke schuldeisers om een zo hoog mogelijke opbrengst te genereren, ligt het voor de hand dat voor een website wordt gekozen die een zo hoog mogelijk bereik onder de doelgroep heeft. Bestaat de doelgroep bijvoorbeeld uit consumenten, dan ligt de online marktplaats voor de hand. Ook in de literatuur is gewezen op de voordelen van zo’n verkoopwijze, die thans veelal plaatsvindt op basis van onderhandse verkoop na toestemming van de rechter-commissaris. Om de praktijk beter te faciliteren, zal voor verkoop van goederen uit de boedel

met een relatief beperkte waarde het niet meer nodig zijn om toestemming van de rechter-commissaris te vragen. Dat scheelt de curator een aanvraag en de rechter-commissaris een beoordeling en verlicht aldus voor beide partijen de lasten. Hiertoe wordt voorgesteld een nieuwe zin aan artikel 176, eerste lid, toe te voegen dat bij de onderhandse verkoop van goederen met een gezamenlijke waarde van beneden de € 5000,-- geen toestemming van de rechter-commissaris nodig is.

Bij het bepalen van het drempelbedrag is gekozen voor € 5.000, omdat dat een relatief beperkt bedrag is. Overwogen is om aan te sluiten bij de competentiegrens van kantonrechter van – thans - € 25.000. Dit lijkt echter een te grote stap. Een aanzienlijk deel van de verkoop van (delen van) de faillissementsboedels zou dan namelijk zonder voorafgaand toezicht plaatsvinden. Bij het drempelbedrag gaat het om het bedrag dat wordt bepaald door schattingen van de curator – of ingeschakelde experts op grond van de verplichte boedelbeschrijving (zie artikel 94 Fw). Daarbij ziet het bedrag op het totaal van de te verkopen goederen. Wil de curator bijvoorbeeld zes wasmachines verkopen met een geschatte waarde van €800 per stuk, dan is, gelet op het totaal van € 4800, geen toestemming nodig. Besluit de curator tot de verkoop van een zevende wasmachine van diezelfde waarde, dan zal toestemming van de rechter-commissaris nodig zijn, op basis van artikel 176 lid 1 Fw. **[wel curieus, als de curator in batches verkoopt lijkt eea wat willekeurig, Legal Houdini Academy]**

De rechter-commissaris is bevoegd om desgevraagd, op basis van het bestaande artikel 176 lid 1 Fw toestemming te geven om voor een hoger bedrag onderhands te verkopen, wanneer dit in het belang is van de gezamenlijke schuldeisers. Deze bevoegdheid blijft ongewijzigd.”]

AG

178 komt te luiden:

Artikel 178

Nadat de boedel insolvent is geworden, kan de rechter-commissaris, op door hem te bepalen dag, uur, plaats en, overeenkomstig artikel 80a, wijze, een vergadering van

10

schuldeisers beleggen om hen zo nodig te raadplegen over de wijze van vereffening van de boedel. .

[aanpassing in verband met mogelijkheid elektronisch vergaderen]

AH

In artikel 183 wordt in het derde lid “Van de neerlegging wordt door zorg van de curator aankondiging gedaan in het nieuwsblad of de nieuwsbladen bedoeld in artikel 14” vervangen door: De aankondiging van de neerlegging wordt ingeschreven in het register, bedoeld in artikel 19. **[einde verplichte vermelding in Staatscourant]**

AI

Artikel 186 vervalt. **[in verband met fatale termijn art. 127 Fw]**

AJ

Artikel 191 vervalt. . *[in verband met fatale termijn art. 127 Fw]*

AK

In artikel 212p, tweede lid, wordt “artikel 108, eerste lid, onderdeel 1” vervangen door: artikel 109, eerste lid, alsmede artikel 127, eerste en tweede lid,. *[technische aanpassing in verband me verplaatsen art. 108 oud naar art. 109 en invoeren art. 127]*

AL

In artikel 213i, tweede lid, wordt “artikel 108, eerste lid, onderdeel 1” vervangen door: artikel 109, eerste lid, alsmede artikel 127, eerste en tweede lid,. *[technische aanpassing in verband me verplaatsen art. 108 our naar art. 109 en invoeren art. 127]*

AM

In artikel 315, tweede lid, wordt “127, vierde lid” vervangen door: 328b, vierde lid. *[fatale termijn art. 127 Fw niet van toepassing bij schuldsanering, zie art. 328b nieuw Fw]*

AN

In artikel 328 wordt “127 (in welk laatste artikel in de plaats van 108, 1°, wordt gelezen: 289, derde lid)” vervangen door: 126.

AO

Na artikel 328a worden twee nieuwe artikelen 328b en 328c ingevoegd, luidende:

Artikel 328b *[tekst art. 127 Fw oud]*

1. Vorderingen, na afloop van de in artikel 289, derde lid, genoemde termijn, doch uiterlijk twee dagen vóór de dag waarop de verificatievergadering zal worden gehouden bij de bewindvoerder ingediend, worden op daartoe ter vergadering gedaan verzoek geverifieerd, indien noch de bewindvoerder noch een der aanwezige schuldeisers daartegen bezwaar maakt.

2. Vorderingen, ingediend na het in het eerste lid genoemde tijdstip, worden niet geverifieerd.

3. De bepalingen van het eerste en tweede lid zijn niet toepasselijk, indien de schuldeiser buiten het Rijk in Europa woont en daardoor verhinderd was zich eerder aan te melden.

4. In geval van bezwaar, als in het eerste lid bedoeld, of van verhindering, in het derde lid bedoeld, beslist de rechter-commissaris, na de verificatievergadering te hebben geraadpleegd.

Artikel 328c *[tekst art. 191 Fw oud]*

1. Aan schuldeisers die ten gevolge van hun verzuim om op te komen pas geverifieerd worden nadat er reeds een uitdeling heeft plaats gehad, wordt uit de nog voorhanden baten een bedrag vooruitbetaald, evenredig aan hetgeen door de overige erkende schuldeisers reeds is ontvangen.

2. Schuldeisers met voorrang verliezen die voorrang, voorzover de opbrengst van de zaak, waaraan die voorrang kleefde, bij een vroegere uitdelingslijst aan andere schuldeisers bij voorrang is toegekend.

AP

12

In artikel 348 wordt “artikel 127” vervangen door: artikel 328b.

AQ

In artikel 349 wordt in het vijfde lid “183 tot en met 189, 191” vervangen door: 183 (in welk artikel in plaats van aankondiging in het register, bedoeld in artikel 19 wordt gelezen: aankondiging gedaan in de Staatscourant), 184, 185, 187 tot en met 189, 328c en 349aa.

AR

Na artikel 349 wordt een nieuw artikel 349aa ingevoegd, luidende:

Artikel 349aa *[art. 186 Fw oud]*

1. De schuldeiser van wie de vordering niet of voor een te laag bedrag is geverifieerd, ook al was dit overeenkomstig zijn opgave, kan bij de overeenkomstige toepassing van artikel 184 in verzet komen. De schuldeiser dient daartoe een bezwaarschrift in met het verzoek om geverifieerd te worden uiterlijk twee dagen vóór die waarop het verzet ter openbare zitting zal behandeld worden. Voorts dient de schuldeiser de vordering of het niet-geverifieerde deel van de vordering in bij de curator en voegt een afschrift daarvan bij het bezwaarschrift.

2. De verificatie, bedoeld in het vorige lid, vindt plaats zoals bepaald bij artikel 119 en volgende, ter openbare zitting, bestemd voor de behandeling van het verzet en voordat met de behandeling van het verzet een aanvang wordt gemaakt.

3. Indien dit verzet alleen ten doel heeft als schuldeiser geverifieerd te worden, en er niet tevens door anderen verzet is gedaan, komen de kosten van het verzet ten laste van deze schuldeiser.

4. Door een schuldeiser bedoeld in artikel 110, derde lid, kan niet het in het eerste lid bedoelde verzet worden gedaan.

AS

Artikel 365 wordt als volgt gewijzigd: *[WCO I art. 365 wijziging]*

1. In het eerste lid wordt “een van haar leden” vervangen door: een of meer van haar leden.

2. Aan het einde van het eerste lid wordt toegevoegd: Artikel 14b is van overeenkomstige toepassing indien meerdere beoogd rechters-commissarissen zijn benoemd.

Artikel II [instelling commissie insolventierecht]

Aan de Wet adviesstelsel Justitie wordt een artikel 3a toegevoegd, luidende:

Artikel 3a

1. Er is een commissie insolventierecht.
2. De commissie bestaat, met inbegrip van de voorzitter, uit ten minste zes en ten hoogste tien leden.
3. De commissie heeft tot taak de regering en de beide Kamers der Staten-Generaal te adviseren over beleid en wetgeving op het terrein van het faillissementsrecht.

[MvT, p. 41 en 42: "In de brief van de Minister van Veiligheid en Justitie van 26 november 2012, waarin het wetgevingsprogramma herijking faillissementsrecht is aangekondigd, is ook aangegeven dat er een onafhankelijke adviescommissie ("Insolventieraad") zal worden ingesteld ten behoeve van de beleids- en wetgevingsontwikkeling op het terrein van het faillissementsrecht (Kamerstukken II 2012/13, 29 911, nr. 74, p. 2). De rechtvaardiging daarvoor ligt in het feit dat het faillissementsrecht in toenemende mate complexer is geworden, mede gelet op de vele Europese en internationale ontwikkelingen, steeds vaker samenhangt met andere rechtsterreinen, zoals het vermogensrecht, en er behoefte bestaat aan onafhankelijke advisering over eventueel noodzakelijke verdere modernisering van het faillissementsrecht. De Wet adviesstelsel Justitie, waarin onder meer ook de adviescommissies voor vennootschapsrecht, burgerlijk procesrecht en, laatstelijk, auteursrecht (Stb. 2007, 215) zijn geregeld, vormt daarvoor het meest gerede wettelijke kader.

Aangesloten is bij de bestaande structuur van vormgeving van de genoemde adviescommissies. Geregeld is daarom allereerst dat er een commissie insolventierecht is, hoe deze is samengesteld en, voorts, wat haar taak is. Bij de formulering van de betrokken artikelliden is zoveel mogelijk aangesloten bij de regeling van de overige commissies in de Wet adviesstelsel Justitie. Evenals bij andere commissies, zullen personen worden benoemd op basis van praktijkervaring en expertise. Daarbij wordt gestreefd naar een evenwichtige vertegenwoordiging van rechters, advocaten en wetenschappers.

De commissie insolventierecht valt binnen het bereik van de Kaderwet adviescolleges (Stb. 1996, 378, zoals gewijzigd)."]

Artikel III

In de Wet griffierechten burgerlijke zaken wordt in artikel 17, derde lid, "artikel 186" vervangen door: artikel 349aa.

Artikel IV

De Wet op het financieel toezicht wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 3:183 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het tweede lid wordt “De artikelen 184 tot en met 186, 187, eerste, tweede en derde lid, 189 en 191 van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing”

14

vervangen door: De artikelen 184 en 185, 187, eerste, tweede en derde lid, en 191 van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing.

2. In het derde lid vervalt “dan wel artikel 186 van de Faillissementswet”.

B

Artikel 3:234 wordt als volgt gewijzigd:

1. In het tweede lid wordt “De artikelen 184 tot en met 186, 187, eerste, tweede en derde lid, 189 en 191 van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing” vervangen door: De artikelen 184 en 185, 187, eerste, tweede en derde lid, en 191 van de Faillissementswet zijn van overeenkomstige toepassing.

2. In het derde lid vervalt “dan wel artikel 186 van de Faillissementswet”.

Artikel V

Voor faillissementen die voor het tijdstip van inwerkingtreden van deze wet zijn uitgesproken, geldt het recht zoals dat gold voor het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet.

Artikel VI

Deze wet treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Artikel VII

Deze wet wordt aangehaald als: **Wet modernisering faillissementsprocedure.**

Gegeven

15

De Minister van Veiligheid en Justitie

Vindplaats: <https://www.internetconsultatie.nl/moderniseringfw>